

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Hur mäter man framgång?

Jag funderade över det när jag för en tid sedan arbetade med årsberättelsen för Abrigos verksamhet.

Det säger sig självt, att en årsberättelse måste innehålla statistiska uppgifter. Siffrorna ger en bild av arbetets omfattning och utveckling, från antalet kvinnor som skrivits in och barn som fötts, till besökare på klinikerna och måltider som serverats. Statistiken hjälper oss också att göra en utvärdering av vilka delar av vårt arbete som skall prioriteras och var vi kan göra besparingar i ekonomiskt tuffa tider. Det är ett mått på framgång att vi trots internationella kristider med hjälp av våra givare kan fortsätta att hålla en hög standard på vår verksamhet.

Husrum, mat och hälsovård är medel i vår kamp för att uppnå långsiktiga lösningar, där slutmålet är integrering i samhället med arbete, självförsörjning och bostad. Utbildning är vår metod för att uppnå framgång. Det första steget är att få gravida kvinnor att återuppta sina studier och återvända till skolbänken, därefter är varje avslutad termin och kurs mått på framgång. Vi har för närvarande flera kvinnor som deltar i kurser för att bli svetsare och rörlägningsarbetare, områden där efterfrågan på arbetskraft just nu är mycket stor. Det är spännande att följa deras kamp fram mot den dagen då de får sina arbetsdiplom, en mätbar framgång både för dem själva och för Abrigo.

Men det är varken rätt eller rättvist att se framgång endast hos dem som nått längst. Bland de kvinnor som lämnade Abrigo under förra året fanns en ung kvinna som just fått sitt slutbetyg från gymnasiet, och bland de nykomna fanns två flickor som varken kunde skriva eller läsa. Visst är den en fantastisk framgång för en ung mamma att lämna Abrigo med ett studentbetyg i handen, men lika mycket och möjligen mer var det en framgång för de båda kvinnorna som på ett registerkontor med sneda bokstäver präntade sina namn på det formulär som för alltid skulle befria dem från den förnedrande stämpeln Analfabeta.

Men det finns andra framgångshistorier från den sista tiden, som jag gläder mig över även om de inte kan mätas i statistik. Den unga kvinnan som efter månader av protester, förolämpningar och bråk till sist satte sig ner för ett samtal och berättade om livet som det varit och därefter lugnt ställde sig vid köksbänken för att skala potatis. Den gravida tonåringen som för första gången med förväntan och med ett leende vek ihop några små kläder för barnet hon väntar. De många samtalen där vi fått förmedla hopp till hopplösa och nåd till onådda. De vilsna tonåringar som fick hjälp att börja en yrkesutbildning. Den unge man som böjde sitt huvud över dopfunten i Maria Magdalena kyrka efter att ha lämnat banditgänget och knarkhandeln. Och så hon som smög sig in i arbetsrummet en sen eftermiddag för att säga, att hon ändrat sig, att hon tänkt igenom saken en gång till och inte längre vill lämna bort det barn hon väntar, att hon vill kämpa på med studier och skaffa sig ett arbete, och att det nog skall gå på något sätt.

Under åren har ett par tusen kvinnor passerat Abrigo. De har stannat några år och därefter fortsatt sin väg ut i livet. Hur de sedan har använt de

möjligheter de fått, det är deras ansvar, inte vårt. Jag vet att många har klarat sig bra, jag vet att andra har haft det svårt. Jag får höra det vid möten och samtal med de många som kommer tillbaka för att berätta om sina problem, glädjeämnen, svårigheter, möjligheter och framgångar.

Abrigo bedriver inte välgörenhet. Vi ser inte kvinnor som föremål och mottagare för vad vi kan göra och ge. Vi ser dem som medarbetare i ett arbete för förändring. Vårt mål är att hjälpa kvinnor till att bli självförsörjande, självständiga, oberoende – också oberoende av vår hjälp. Det finns i all hjälpverksamhet en risk att göra för mycket, att inte våga släppa taget, att göra människor passivt beroende av välgörenhet. Därför måste vi ha mod att säga: Framför dig ligger en lång och stenig väg. Den kommer ofta att kännas tröttsam att gå. Men det är din väg och det är du som måste vandra den. Jag kan inte gå den i ditt ställe. Men jag kan hjälpa dig att finna den, och jag kan vandra ett stycke tillsammans med dig. För att nå fram till ett anständigt liv med arbete och bostad måste en vandring påbörjas. Och vid varje vandring är ett steg alltid det första. Abrigos främsta uppgift är att motivera, uppmuntra och stödja unga kvinnor att ta de första stegen till en bättre framtid. Det är en uppgift vars resultat ofta är svåra att dokumentera eftersom ett framgångsrikt arbete, enligt min mening, inte främst skall mätas efter segrar som uppnåtts, utan efter strider som tagit sin början.

Här nedan och i bilagd fil finner Du en blankett för anslutning till autogiro och/eller skatteavdrag.

Autogiro är ett enkelt sätt att skänka pengar och ett bra alternativ för Dig som drabbas av plusgirots eller bankernas höga avgifter för manuell inbetalning av bidrag. Anmäl Dig genom att sända in den bifogade blanketten. Du kan självfallet när Du så önskar avbryta Din anslutning till autogiro eller ändra valt belopp.

Riksdagen har infört ett **skatteavdrag för gåvor till godkända hjälporganisationer**. Det betyder att vi svenskar, som sista folk inom EU, fått en möjlighet att påverka vart våra skattepengar tar vägen. Vi är många som ibland förundrats över hur statliga miljardbelopp gått till illa kontrollerade hjälpprojekt. Nu har vi fått en chans att styra åtminstone någon del av våra skatter till ändamål vi tror och litar på.

Avdragsrätten innebär att alla gåvor på 200 kronor och däröver som insänts till vårt arbete från och med den 23 februari 2012 är avdragsberättigade. Det sammanlagda avdragsbeloppet måste uppgå till minst 2000 kronor per år och maxbeloppet för avdrag är 6000 kronor. Skattereduktionen är 25 % av gåvobeloppet, det vill säga 500 till 1500 kronor. Det innebär att Du som i dag skänker 200 kronor per månad kan öka beloppet till 267 kronor utan att det skulle kosta dig mer! 300 kronor kan ökas till 400, och 500 kronor till 625. Det är enkelt och utan förpliktelser att anmäla sig. Det enda Du behöver göra är att sända oss Ditt personnummer. Observera att bifogade anmälningsblankett också kan användas för anmälan för skatteavdrag, men det går lika bra att meddela oss Ditt personnummer genom ett mail till **abrigo2000@hotmail.com** - eller genom en anteckning på inbetalningskortet.

Vi redovisar Dina gåvor för Skatteverket, som förtrycker dem på Din deklarationsblankett. Över 50 av våra givare har redan anmält sig! Nu hoppas vi att också Du skall utnyttja avdragsrätten och därmed kunna öka Dina gåvor till Abrigo!

Föredrag om arbetet på Abrigo

Just nu håller jag på och planerar höstens föredrag.

Jag kommer att vara i Sverige från den 15 september till den 30 oktober.

Din förening eller församling kan nu boka föredrag för hösten genom ett mail till: **abrigo2000@hotmail.com**

Hyllningsblad och Minnesblad

Nu har det blivit ännu enklare att själv skriva ut ett minnes- eller gratulationsblad!

Gå till: **www.abrigo.se/minnesblad**

och följ sedan anvisningarna

Minnesblad kan också beställas genom:

Sven-Börje Andersson, tel: 0303-93129,

e-post: svenborje@gmail.com

Anna Nilsson, tel 0340 – 661309,

Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005

Rio de Janeiro, den 15 juni 2012
med många hälsningar

Stefan Martinsson

Abrigos arbete stöds av

En värld utanför

Mitt i Amazonas, jordens största regnskogsområde, ligger den snabbt växande storstaden Manaus med nästan två miljoner invånare. Med hjälp av subventioner och industriella satsningar håller Manaus på att återvinna något av glansen från gummiboomens dagar under början av förra seklet. Rykten om arbete och rikedom får människor från landets fattigaste områden att här söka lyckan, eller undkomma olyckan i form av arbetslöshet, hunger och hopplöshet. För den som inte har pengar till en flygbiljett är det svårt att ta sig hit; fem dygns båtresa till kusten eller veckor på den enda landsvägen söderut, en grusväg som är ofarbar en stor del av året.

För några veckor sedan kom en ung kvinna från Amazonas till Abrigo. Jag kallar henne Julia, hon lever under skyddad identitet och hennes namn skall inte röjas. Julias familj tillhör Brasiliens urinvånare, som bott i Amazonasdjungeln sedan historiens gryning och som ännu för ett par generationer sedan levde ostörda av den framryckande utvecklingen, men som nu i ökande takt drivs mot storstaden.

Ursprungsbefolkningen, índios, är inte den enda folkgrupp som söker sig till Manaus. Hit kommer också i tusentals utblottade lantarbetare från O Sertão, torrområdena i nordöstra Brasiliens inland, där det manuella arbetet på storgodsen tas över av maskiner och tvingar stora skaror av utbildade lantarbetare att söka arbete på annat håll. De kallas nordestinos, en beteckning som av många uppfattas som nästan, men bara nästan, lika nedsättande som índios.

I Manaus, även efter brasilianska mått miserabla, kåkstäder växte Julia upp, bland människor som förlorat sin identitet, sin historia, sina rötter. Hennes föräldrar kom från djungeln när hon ännu var ett spädbarn. De fortsatte att leva efter sina traditioner och använde sitt eget språk och hade svårt att göra sig förstådda på portugisiska. Som de flesta índios saknade de utbildning och fick aldrig någon chans att komma in på arbetsmarknaden. Julias far går efter några år under med den billiga sockerrörssprit som tröst och hennes mor lämnas ensam att försörja familjen. Hon väljer att i den ghetto tillvaro som omger henne blunda för samhälle där utanför, vars krav hon inte kan förstå och vars möjligheter hon inte kan tillgodogöra sig.

Vid den här tiden kommer Fernandos familj till Manaus. Hopträngda på lastbilsflak har de under tre veckor tagit sig fram på den tröstlösa väg som militärdiktaturen i faraoniskt övermod på sjuttioalet försökte dra genom djungeln men aldrig lyckades fullborda. Rykten har börjat cirkulera bland utblottade nordestinos om nya möjligheter i Amazonas, de talas än om att jordlotter skall delas ut, än om att man funnit guld - falska rykten skulle det visa sig när allt var försent och det inte fanns något att återvända till. I Manaus slumoråden väntar en misär lika svår som den de lämnat. Genom kåkstaden går en osynlig men av alla känd och erkänd gräns, som man inte överträder. Hopplösheten driver till gängbildningar efter etniska gränser, bristen på arbete och utbildningsmöjligheter leder till kriminalitet i form av knarkförsäljning, oroligheter mellan grupperna förekommer ständigt och tar sig ofta våldsamma uttryck.

Det går några år och Julia har lyckats ta sig igenom tre årskurser i folkskolan, hon är på väg in i det moderna samhället, förstår sig på det här med pengar och har lätt att tala för sig. Dessutom är hon vacker. Redan som trettonåring finner man henne som försäljare av knark i en liga som domineras av índios. Banditledaren, som ansvarar för försäljningsstället, a Boca, ser henne och blir förälskad. Femton år gammal är hon banditledarens kvinna och mor till hans dotter, respekterad och avundad. Lyckan varar inte länge, mycket pengar och vapen är i omlopp och Julias man dödas i en eldstrid mellan poliser och banditer.

Under tiden gör Fernando, 21 år gammal, karriär på sin sida av den osynliga gränsen. Han har lyckats samla en grupp kring sig och efter en intern strid bland rivaliserande nordestinos tar han makten över knarkförsäljningen.

Så händer det som inte får hända eftersom det bryter ner grunden för det parallella samhälle som byggts upp; under en folkfest inne i staden träffas Fernando och Julia, och förälskar sig i varandra. Det händer väl någon gång emellanåt att ungdomar från olika raser kommer samman, men aldrig från rivaliserande gäng. Julia och Fernando inser snart att för dem är kärleken lika omöjlig som den en gång var för Shakespears olyckliga kärlekspar i Verona, eller för Maria och Tony i New Yorks West Side. De tillhör olika sidor i ett krig utan slut eller hopp om försoning. Men då är det försent, Julia är gravid. Hon lämnar sin dotter hos sin mamma, och söker upp Fernando, försöker få honom att förstå att de måste ge sig iväg, börja om någon annanstans. Men han förstår inte. Vill inte förstå; det går ju bra för honom, han tjänar pengar, han har vapen och vänner, han kan försörja och försvara sin kvinna. Och hon väljer att bli kvar hos honom.

Julias kusin Kauã kommer för att övertala henne att återvända, hennes mamma har sänt honom, säger han. Hennes dotter behöver henne och alla hennes vänner är upprörda över att hon gett sig i lag med en man från ett gäng på motståndarsidan.

Ett gräl uppstår, hårda ord växlas, Kauã ger Julia en örfil och hotar med hämnd. Några av Fernandos vänner griper in, grälet övergår i handgemäng, ett skott avlossas, Kauã faller ner död.

Samma kväll utbryter upplopp. Índios samlas för att hämnas Kauãs död och går till attack. Den natten dödas fem personer, banditer som de kallas i pressen. Det sista Julia ser innan allt slutar i ett kaos är hur Fernando faller i elden från ett maskingevär. Hon vet inte att Fernando förts till ett sjukhus, svårt skadad. Från nordestinos får hon höra, att Fernando är död och att hon bär skulden: ”Vad hade du här att göra? Du skulle ha hållit dig till dina egna.” Av sina egna kallas hon hora eftersom hon bär Fernandos barn, och får skulden också för Kauãs död. Alla tar avstånd från henne. Hon är inte välkommen någonstans. Alla vägar är stängda.

Övergiven av alla gör Julia sitt val. Hon går till polisstationen och förklarar att hon är beredd att tala. Hon ger polisen namnen på efterlysta banditer, men också på politiker, polischefer, samhällets stöttepelare, medborgare som står över varje misstanke och som, mot en lämplig andel, ser till att den illegala handeln med vapen, narkotika och spel ostört kan fortsätta. Polisen gör omedelbart en razzia och kan griper ett tiotal misstänkta. Den natten brinner det i kåkstäderna. Det skjul där Julias mamma bor bränns ner.

I gryningen förs Julia i hemlighet till flygplatsen av militärpolis och flygs till huvudstaden, Brasília, får federalt beskydd och forslats runt under skyddad identitet. Hon skall skyddas från de banditer som svurit att döda henne och från de mäktiga som vill tysta henne. Men kanske också hindras från att vittna om vad hon vet.

En dag får vi ett telefonsamtal från socialchefen i Manaus, 4375 km från Rio de Janeiro - ett avstånd som mellan Stockholm och Kabul! – med en förfrågan om vi kan ta emot en gravid kvinna som lever under dödshot. Vi får veta, att Abrigo är den enda institution i landet som anses kunna ge en sådan hjälp. Det är mer skrämmande än smickrande. Några dagar senare kommer Julia till Abrigo eskorterad av civilklädda poliser. Medan hon tas om hand och visas till sitt rum lämnar poliserna en kortfattad redogörelse av fallet. Jag får också några order: Julia får inte ringa eller ta emot några telefonsamtal, man räknar med att telefonerna till dem hon kan tänkas vilja ta kontakt med är avlyssnade. Hon kommer att få nya identitetshandlingar och ett nytt namn. ”Hon måste glömma Manaus, barn, familj, vänner, kort sagt allt. Det finns ingen väg tillbaka. Det blir er viktigaste uppgift att få henne att förstå det.” ”Jag ser det snarare som vår viktigaste uppgift att hjälpa henne att förstå att det finns en väg framåt för henne och barnet hon väntar.” ”Ja, så kan man naturligtvis också se det. Men som sagt, hon kan aldrig återvända. En socialassistent kommer att följa upp ärendet.”

En stund senare sitter Julia framför mig. De senaste månadernas flykt under ständig bevakning har slitit hårt på henne. Hon vet inte om hennes man fortfarande lever, var hennes mamma finns, vart hennes ettåriga dotter har tagit vägen.

”Berätta”, säger jag ”berätta om dig själv.” ”Läs rapporten som de överlämnade tillsammans med mig.” ”I handlingarna står vad som hänt, men jag vill veta vem du är.”

Nästa dag får jag ingripa när hon hamnat i bråk med en av de andra kvinnorna över någon obetydlighet. ”Du känner mig inte!” förklarar hon i hotfull ton. ”Nej, men jag skulle gärna vilja göra det.” Hon lugnar sig något och sätter sig ned ”Om ni tror att ni kan köra med mig här, så vill jag bara att du skall veta att det finns andra härbärgen.” Det finns det inte, tänker jag, inte för dig. Men jag finner det bäst att inget säga. Följande dag kommer socialassistenten på besök. ”Så roligt! Julia har just berättat hur bra hon trivs på Abrigo”, säger hon innan hon skyndar vidare.

Medan jag skriver detta på Abrigo en majdag ser jag Julia sitta på en parkbänk med ett barn i knät, ett barn i samma ålder som det hon fick lämna kvar i Manaus och kanske aldrig får återse. Hon är 16 år och har livet bakom sig. Och jag tänker på Romeos ord, om att det för honom inte fanns ett liv utanför Verona. Och på om det möjligen kan finnas en början på ett nytt liv för Julia innanför Abrigo.

Stefan Martinsson

Abrigo Rainha Sílvia - plusgiro 90 40 45 - 2

abrigo2000@hotmail.com

www.abrigo.se

90
KONTO | **SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL**

Anmälan sänds till:
Abrigo
Pontus Wiknersgatan 2
411 32 Göteborg

Anmälan till autogiro och/eller avdragsrätt

Avdragsrätt

Jag vill utnyttja avdragsrätten för gåvor

Namn: _____

Personnummer _____

Abrigo ID _____

Autogiro

Autogiro, medgivande

Undertecknad godkänner att Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Silvia

den 29e varje månad drar _____ kr från mitt konto.

Bank _____

Bankkontonummer _____

Fullständigt namn _____

Personnummer _____

Adress _____

Abrigo-ID _____

Ort och datum _____

Underskrift
